

UZASADNIENIE

T. Ł. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10/11 grudnia 2006 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., co do którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania, przy czym T. Ł. będąc już uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem zamka w drzwiach, dostali się do wnętrza samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) wartości 56.800 zł, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym działali na szkodę M. G., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k. (punkt IV aktu oskarżenia)

II. w dniu 12 stycznia 2007 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., co do którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania, przy czym T. Ł. będąc już uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem zamka w drzwiach, dostali się do wnętrza samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 22.000 zł, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym działali na szkodę D. W., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (punkt V aktu oskarżenia)

III. w dniu 01 lutego 2007 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., co do którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania, przy czym T. Ł. będąc już uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem zamka w drzwiach, dostali się do wnętrza samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 43.000 zł, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym działali na szkodę P. M., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (punkt VI aktu oskarżenia)

IV. w dniu 22 kwietnia 2007 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., co do którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania, przy czym T. Ł. będąc już uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem zamka w drzwiach, dostali się do wnętrza samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 30.000 zł, a następnie zabrali go w celu przywłaszczenia, czym działali na szkodę Z. S., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (punkt VII aktu oskarżenia)

Wyrokiem z dnia 01 grudnia 2015 roku w sprawie sygn. akt IV K 391/10 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w miejsce zarzucanych w punktach I - IV czynów uznał oskarżonego T. Ł. za winnego tego, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności w warunkach art. 91 §1 k.k.:

- w nieustalonym dniu w grudniu 2006 roku, nie wcześniej niż 11 grudnia 2006 roku, pomagał w zbyciu samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości wraz z ładunkiem 56.800 złotych, pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę M. G., co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 292 § 1 k.k.;

- w nieustalonym dniu w styczniu 2007 roku, nie wcześniej niż 12 stycznia 2007 roku, pomagał w zbyciu samochodu osobowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 22.000 złotych, pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę D. W., co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 292 § 1 k.k.;

- w nieustalonym dniu w okresie od 31 stycznia 2007 roku do końca lutego 2007 roku, pomagał w zbyciu samochodu osobowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 25.000 złotych, pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę P. M., co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 292 § 1 k.k.;

- w nieustalonym dniu w kwietniu 2007 roku, nie wcześniej niż 22 kwietnia 2007 roku, pomagał w zbyciu samochodu osobowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 32HY o wartości 30.000 złotych, pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę Z. S., co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 292 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył T. Ł. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie w czasie od dnia 24 września 2007r. do dnia 19 grudnia 2008r.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, zwalniając w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego T. Ł., zaskarżając powyższy wyrok w całości. Skarżący zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegające na wydaniu skarżonego orzeczenia poza zakresem wyznaczonym granicami skargi oskarżyciela publicznego, co nastąpiło poprzez zmianę opisu czynów i przyjęcie w miejsce zachowań zarzuconych oskarżonemu, polegających na kradzieży z włamaniem – czynów stanowiących paserstwo nieumyślne wymienionych w zarzucie pojazdów, a zatem zachowań nie mieszczących się w ramach tożsamości zdarzenia faktycznego (historycznego) określonego w akcie oskarżenia, co w konsekwencji, wobec jednoznacznego stwierdzenia przez Sąd, iż brak było podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuconych mu czynów (w takim kształcie jak zarzucone w akcie oskarżenia) - winno doprowadzić do wydania rozstrzygnięcia uniewinniającego;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne uznanie, iż w oparciu o dowody uznane przez Sąd za wiarygodne - możliwe jest ustalenie, że przypisane w wyroku pojazdy (skradzione uprzednio ich właścicielom) - były tymi, które zostały przyprowadzone przez oskarżonego T. Ł. (a zatem, że pomógł w zbyciu tych indywidualnie oznaczonych i pochodzących z kradzieży samochodów), zwłaszcza, że:

a) z wyjaśnień K. K. i P. L. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego - nie wynikało, jakie konkretnie pojazdy zostały przyprowadzone przez T. Ł. (na co wskazał już Sąd rozpoznający po raz pierwszy sprawę in meriti), on zaś sam podał jedynie marki i modele pojazdów (R. (...), C. i M. (...)) bez jakichkolwiek cech je charakteryzujących;

a nadto nie można było jednocześnie wykluczyć, że część z tych pojazdów była tymi, względem których Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydział Karny w dniu 15 maja 2014 r. wydał już rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania; co w konsekwencji wobec wątpliwości zachodzących w tym zakresie, winno być doprowadzić do ich

rozstrzygnięcia przez Sąd na korzyść oskarżonego T. Ł. i wydania rozstrzygnięcia o uniewinnieniu od wszystkich zarzucanych mu czynów;

niezależnie od w/w zarzutów, przy tylko hipotetycznej akceptacji oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy:

I. rażąco niewspółmierność (surowość) kary orzeczonej wobec oskarżonego T. Ł., wyrażającą się w braku dostatecznego rozważenia wszystkich okoliczności łagodzących zachodzących po stronie oskarżonego, przy jednoczesnym bezzasadnym nadaniu prymatu przy określaniu wysokości orzekanej kary okolicznościom obostrzającym, co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i bezzasadnego odstąpienia przez Sąd od zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności - mimo, iż biorąc z jednej strony pod uwagę znaczny wpływ czasu od przypisanych oskarżonemu czynów, z drugiej zaś jego aktualny, ustabilizowany tryb życia - Sąd winien był uznać, iż spełnione zostały przesłanki określone w art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i zasadne było orzeczenie kary z zastosowaniem tego środka probacyjnego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu T. Ł. sprawstwo czynów wyczerpujących dyspozycję art. 292 § 1 k.k. poza zakresem wyznaczonym granicami skargi oskarżyciela publicznego. Zdaniem skarżącego w sytuacji gdy ustalenia Sądu Rejonowego wskazywały jednoznacznie, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów, polegających na kradzieżach z włamaniem pojazdów osobowych – Sąd winien był uniewinnić oskarżonego od ich popełnienia – nie zaś przyjmować w ich miejsce inne zachowania nie objęte aktem oskarżenia. Przeprowadzona in concreto w niniejszej sprawie ocena tego, czy mamy do czynienia z tym samym zdarzeniem faktycznym, polegająca na kontroli nie tylko kwalifikacji prawnej, ale pozostałych elementów wpływających na określenie ram historycznych zdarzenia – prowadzi zdaniem skarżącego do wniosku, iż taka tożsamość nie zachodzi. W ocenie obrońcy oskarżonego brak było korelacji czasu i miejsca.

Skarżący podniósł ponadto, iż z wyjaśnień K. K. (jak również wyjaśnień P. L.) nie wynikało, jakie konkretnie pojazdy zostały przyprowadzone przez T. Ł.. Jednocześnie sam oskarżony podał jedynie marki i modele pojazdów (R. (...), C. i M. (...)) bez jakichkolwiek cech je charakteryzujących. Obrońca oskarżonego podniósł, iż mając na uwadze wyjaśnienia T. Ł. złożone na rozprawie w dniu 18 listopada 2008 roku (k. 1146v), kierując się regułą określoną w art. 5 § 2 k.p.k., możliwe było przyjęcie, że samochodów marki R. (...) i Thalia było łącznie co najwyżej 2, niezasadne jest zatem przypisanie oskarżonemu paserstwa dwóch pojazdów marki R. (...). Wobec braku przy tym cech identyfikujących te pojazdy, nie jest możliwym również ustalenie, który z określonych w zarzucie pojazdów został przyprowadzony właśnie przez oskarżonego T. Ł. i czy był to pojazd pochodzący z czynu zabronionego. W ocenie skarżącego nie można było również jednocześnie wykluczyć, że część z tych pojazdów była tymi, względem których Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydział Karny w dniu 15 maja 2014 r. wydał już rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania. Orzeczenie to odnosiło się bowiem do dwóch pojazdów marki R. (...) (tj. pojazdy określone w pkt. II i III aktu oskarżenia).

Nadto skarżący podniósł, iż w zakresie przypisanego paserstwa pojazdu marki M. (...) w grudniu 2006r. z wyjaśnień oskarżonego T. Ł. złożonych na rozprawie w dniu 18 listopada 2008 roku wynikało, że on sam nie przyprowadził w tym okresie pojazdu o takiej marce, a uczynił to M. P. (który otrzymać miał za to wynagrodzenie). Istotne zdaniem obrońcy pozostaje to, że w tym zakresie w skarżonym rozstrzygnięciu, Sąd nie przypisał formy współdziałania oskarżonego w popełnieniu tego czynu wspólnie i w porozumieniu z M. P. i T. K. (jak zostało to określone w akcie oskarżenia), a jedynie popełnienie go w formie sprawstwa singularnego. Z uwagi na powyższe w ocenie obrońcy oskarżonego brak

było możliwości przyjęcia, że oskarżony pomógł w zbyciu takiego pojazdu w grudniu 2006r. (niezależnie od wcześniej poczynionych uwag w zakresie możliwości identyfikacji takiego pojazdu, jako pochodzącego z czynu zabronionego).

Skarżący podkreślił nadto, iż kara pozbawienia wolności, jaka została wymierzona oskarżonemu T. Ł. jest rażąco surowa bowiem Sąd bezzasadnie odstąpił od zastosowania wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego podniósł, iż Sąd nie rozważył w sposób prawidłowy wszystkich okoliczności sprawy, w tym znacznego upływu czasu od popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów (tj. ponad 9 lat). Skarżący podkreślił, iż obecnie oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia. Od lutego 2014 roku posiada własną działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i prawnymi Sądu I instancji.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu zawartego w apelacji dotyczącego wydania przedmiotowego orzeczenia poza zakresem wyznaczonym granicami skargi oskarżyciela publicznego podnieść należy, iż w ocenie sądu odwoławczego Sąd meriti zmieniając kwalifikację prawną zarzucanych czynów z art. 279 § 1 k.k. na art. 292 § 1 k.k. nie wyszedł poza granice aktu oskarżenia. Na marginesie należy tutaj podnieść, że w apelacji od pierwszego wyroku wydanego w niniejszej sprawie przeciwko oskarżonemu T. Ł., w którym oskarżony skazany został, w miejsce czynów z art. 279 § 1 k.k. za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. obrońca podnosił, że nie można przyjąć, że T. Ł. miał świadomość tego, że wymienione w przypisanym mu czynie pojazdy pochodziły z czynu zabronionego, nie kwestionując natomiast tego, że w świetle „okoliczności towarzyszących transakcjom, istniały możliwości powzięcia przez T. Ł. przypuszczenia, że samochody, które pomagał zbyć, zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Dlatego też T. Ł. można co najwyżej przypisać paserstwo nieumyślne w postaci udzielenia pomocy w zbyciu czterech pojazdów”. (k. 1437-1441) Ponadto takowa zmiana kwalifikacji prawnej była także przedmiotem złożonego przez oskarżonego, na rozprawie w dniu 16 lipca 2010r., wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w dalszej części. (k. 1696)

Dopuszczalność przypisania oskarżonemu przestępstwa paserstwa zamiast zarzuconej kradzieży z włamaniem bez zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i 14 § 1 k.p.k. nie budziła wątpliwości zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze (zob. wyroki SN z dnia 28 kwietnia 1932r., II 1 K 403/32 – Zb. OSN 1932, z. VII, poz. 146, z dnia 01 lutego 1934r., 1 K 958/33 – OSP 1934, poz. 346, z dnia 23 października 1934r. 2 K 1198/34 – Zb. OSN 1935r., z. IV, poz. 170, z dnia 23 lutego 1938r., 1 K 637/37 – Zb. OSN 1938, z. IX, poz. 216, z dnia 23 września 1994r., II KRn 173/94 – OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9 z aprobowaną glosą J. Satko-Palestra 1995, z. 7-8, s. 231 i inne, postanowienie SN z dnia 14 lipca 2011r., IV KK 139/11 – OSNKW 2011, z. 9, poz. 84 z glosami: A.Zolla i K. Satko – OSP 2012, z. 4, poz. 35, wyrok SN z dnia 15 marca 2012r., V KK 240/11 – Lex 1157588, postanowienie SN z dnia 25 października 2012r., IV KK 87/12, LEX nr 1226759, J. Bednarzak: Czy oskarżenie za kradzież wyklucza skazanie za paserstwo? – NP. 1963, nr 4-5, s. 497-501 oraz literatura powoływana w tych judykatach, glosach i artykułach). Nie mniej jednak w każdej sprawie należy badać czy Sąd, skazując za inaczej opisany i zakwalifikowany czyn zmieścił się w granicach zdarzenia historycznego, które było podstawą skargi (zarzutu). W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji powołał szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, z którymi zgadza się sąd odwoławczy, a z których wynika, że nie stanowi naruszenia tożsamości czynu nie tylko przyjęcie odmiennej niż to uczynił oskarżyciel w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu, lecz także odmienne ustalenie daty, miejsca popełnienia czynu, sposobu działania sprawcy czy też wręcz inne określenie czynności sprawczej jeżeli te wszystkie okoliczności mieszczą się w ramach tożsamości zdarzenia historycznego. Znaczenie zaś określenia „zdarzenie historyczne” obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Jest to więc pojęcie o szerszym znaczeniu niż pojęcie „czynu” oskarżonego polegającego na działaniu lub zaniechaniu i obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne, w którego przebiegu oskarżyciel dopatruje się przestępstwa. Sąd może zatem inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela w akcie oskarżenia dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami

oskarżyciela . Ramy bowiem postępowania karnego określone aktem oskarżenia , należy wiązać z problematyką czynu zarzucanego i ewentualnie przypisanego oskarżonemu , a nie z problematyką tożsamości poszczególnych elementów czynu . Ramy postępowania określa zdarzenie faktyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie każdy element tego opisu z osobna .

W niniejszej sprawie zdarzeniem historycznym, które determinowało przedmiot postępowania było wejście przez oskarżonego w posiadanie aut opisanych w treści zarzutów, wbrew woli ich właścicieli i dalsze z nimi postępowanie.

Rozpatrując zatem zdarzenie historyczne będące przedmiotem poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych należy stwierdzić, że podstawowe elementy składowe określające ramy tożsamości „zdarzenia historycznego”, w przypadku czynów zarzucanych jak i przypisanych oskarżonemu pokrywają się. Identyczna jest bowiem osoba oskarżonego, pokrzywdzonych, wszystkie czyny są skierowane przeciwko mieniu , dotyczą tych samych pojazdów , zbliżony jest czas zachowania oskarżonego .

W świetle powyższego w ocenie sądu odwoławczego granice oskarżenia w przedmiotowej sprawie zostały zachowane.

Odnosząc się z kolei do drugiego zarzutu wskazać należy, iż Sąd I instancji przeprowadził w sposób wyczerpujący postępowanie dowodowe. Następnie zebrany materiał dowodowy wnikliwie rozważył , a swoje stanowisko poprawnie, wyczerpująco, logicznie uzasadnił.

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 4 k.p.k. wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku. (vide: wyrok SN z 22 II 1996 r., II KRN 199/95, OSN PiPr 1996, nr 10, poz. 10).

W przedmiotowej sprawie dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Sąd meriti rozważył zgodnie z art. 4 k.p.k. wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przeprowadzona ocena dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski zostały oparte na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. Sąd Rejonowy wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący i logiczny, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Sąd Rejonowy poczynił słuszne ustalenia co do przebiegu krytycznych zdarzeń. Sąd oparł dokonane w sprawie ustalenia faktyczne nie tylko na wiarygodnych zeznaniach świadków K. K., P. L. i M. P., ale także na wyjaśnieniach oskarżonego T. Ł.. Należy tutaj podnieść, że właśnie powołane w apelacji przez obrońcę oskarżonego wyjaśnienia oskarżonego T. Ł. z karty 1146v wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Na rozprawie w dniu 18 listopada 2008 roku (k. 1146v) oskarżony wyjaśnił, że pierwszym samochodem, który został dostarczony był pojazd marki R. (...), jednak on nie brał udziału w jego dostarczeniu. Nadto oskarżony podał, że w grudniu 2006r. dostarczył samochód dostawczy marki M., potem - to jest w 2007 roku , dostarczył jeszcze 3 bądź 4 samochody i były to samochody marki R. (...), Thalia i Sprinter. Ostatni raz miało to miejsce w kwietniu 2007r. Z powyższego wynika zatem, iż pojazdem, o którym oskarżony wiedział, że został dostarczony, lecz nie brał udziału w tej czynności był samochód marki R. (...), a nie jak podnosi obrońca samochód marki M.. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd poczynił prawidłowe ustalenia przyjmując odnośnie samochodu marki M., że pomoc w zbyciu tego pojazdu miała miejsce w grudniu 2006r., a kolejne samochody marki R. (...) i C. były dostarczone, odpowiednio w styczniu 2007r., w okresie styczeń – luty 2007r. i ostatni w kwietniu 2007r.

Odnosnie kwestii indywidualizacji owych pojazdów znaczenie mają także zeznania świadka M. P. , który podał , że samochód M. (...) został przywieziony K. K. przed świętami w grudniu 2006r. , następnie razem z T. K. i T. Ł. pojechali

jeszcze trzy lub cztery razy , ostatni raz przed 26 kwietnia 2007r. , bo wtedy T. Ł. ma urodziny . Na pewno był wtedy samochód marki R. (...) i R. (...) , być może któraś z tych marek się powtarzała . (k. 1147) . Znamienne są też zeznania świadka M. G. , która wskazywała , że w jej samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...) , który został skradziony właśnie w grudniu 2006r. znajdował się charakterystyczny ładunek w postaci wojskowych kamizelek , co potwierdził świadek K. K. , że właśnie taki samochód został mu przyprowadzony . Podkreślić także należy , że postępowanie funkcjonariuszy policji , którzy w oparciu o zebrany materiał dowodowy mieli typować poszczególne samochody było prawidłowe skoro znali marki owych pojazdów , kolory i inne cechy oraz czas , w którym oskarżony pomagał w ich zbyciu , który był niewiele późniejszy niż czas ich kradzieży . Tak więc zgromadzone dowody wskazują , że konkretne pojazdy zostały w sposób prawidłowy ustalone przez organy prowadzące postępowanie .

W świetle powyższego nie ulega zatem wątpliwości , że pojazdy będące przedmiotem czynów przypisanych oskarżonemu były tymi , które zostały przyprowadzone przez oskarżonego , a zatem , iż oskarżony pomógł w zbyciu tych indywidualnie oznaczonych i pochodzących z kradzieży pojazdów .

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala również jednoznacznie wykluczyć , iż pojazdy , w zbyciu których pomagał oskarżony były przedmiotem wydanego przez Sąd I instancji w dniu 15 maja 2014r. postanowienia o umorzeniu postępowania . (k. 2247). Przedmiotem tego postanowienia były bowiem samochody M. (...) , które zostały skradzione w 2007r. , tymczasem oskarżony wyjaśnił , iż samochód marki M. dostarczył w grudniu 2006r. oraz dwa samochody R. (...) skradzione w październiku 2006r. , a z wyjaśnień oskarżonego wynika , że samochód tej marki przyprowadził w 2007r. , przy czym nie było to później niż w kwietniu 2007r.

Reasumując stwierdzić należy , że Sąd meriti nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień i prawidłowo przyjął , że oskarżony popełnił przypisane mu czyny z art. 292 § 1 k.k. popełnione w warunkach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.

Odnośnie zarzutu , iż w zakresie przypisanego paserstwa pojazdu marki M. (...) w grudniu 2006r Sąd nie przypisał formy współdziałania oskarżonego w popełnieniu tego czynu wspólnie i w porozumieniu z M. P. i T. K. (jak zostało to określone w akcie oskarżenia) należy podnieść , że skoro Sąd I instancji prawidłowo przyjął , że oskarżony dopuścił się paserstwa nieумыślnego , to nie sposób przyjąć , by występki ten miał być popełniony wspólnie i w porozumieniu . Z istoty bowiem działania wspólnie i w porozumieniu wynika działanie w zamiarze kierunkowym , o czym nie może być mowy w przypadku występku nieумыślnego.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności należy podnieść , że zgodnie z powołanym przez obrońcę oskarżonego przepisem (art. 438 pkt 4 k.p.k., na którym ów zarzut się opiera) sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności , a ta ma miejsce tylko wówczas , gdy na podstawie ujawnionych okoliczności , które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć , iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą , jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności prawidłowo wziął pod uwagę ogólne dyrektywy wymiaru kary o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. i prawidłowo ocenił zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające . Należy bowiem mieć na względzie , iż wszystkie przestępstwa przypisane oskarżonemu w przedmiotowym wyroku były popełnione przez oskarżonego w celu uzyskania korzyści majątkowej , godziły w to samo dobro – przestępstwa przeciwko mieniu , nadto oskarżony był już wcześniej karany i to także za przestępstwa przeciwko mieniu , a przypisanych mu czynów dopuścił się w niedługim czasie po odbyciu kary pozbawienia wolności.

Brak także podstaw by zastosować wobec oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności . Przepis art. 69 § 1 k.k. odwołuje się bowiem do elementów prognostycznych , wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności nie orzekając jej w bezwzględny wymiarze . W ocenie sądu odwoławczego w stosunku do oskarżonego nie można wysnuć takiego przekonania . Przestępstwa popełnione przez oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości , zwłaszcza jeżeli weźmie się pod

uwagę występujący w społeczeństwie problem popełniania przestępstw przeciwko mieniu. W tym wypadku, w kontekście wcześniejszej karalności oskarżonego, popełniania przestępstw już po odbyciu kary izolacyjnej, także względy społeczne oddziaływania kary oznaczają potrzebę wymierzenia takiej kary, która odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, daje gwarancje skutecznego zwalczania przestępczości. Wymierzenie skazanemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni, ani celu kary w zakresie prewencji ogólnej, ani szczególnej. W kontekście tych okoliczności podnoszony przez obrońcę argument, że od czasu popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów upłynął długi okres i obecnie oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą nie może mieć wpływu na uznanie, że wymiar kary jest rażąco surowy jak i na przyjęcie, że zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego.

Należy również podnieść, że sąd odwoławczy rozpatrywał z urzędu także kwestię prawidłowości przyjęcia przez Sąd I instancji w opisie czynów przypisanych oskarżonemu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wymierzenia w związku z tym oskarżonemu kary grzywny w oparciu o art. 33 § 2 k.k. Otóż w ocenie sądu odwoławczego strona podmiotowa występkę z art. 292 § 1 k.k., która charakteryzuje się nieumyślnością, dotyczy wyłącznie znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Nie wyklucza to zatem możliwości przyjęcia, że sprawca występkę nieumyślnego paserstwa działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Należy w tym miejscu powołać wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 06 grudnia 2001r. zgodnie z którym, kto pomaga do zbycia rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego bądź takiej rzeczy co do której podejrzenie owo mógł i powinien był podjąć na podstawie towarzyszących okoliczności, zawsze działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, choćby sam przysporzenia majątkowego nie uzyskał. (II AKa 189/01, KZS 2002/2/37). Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, opartego chociażby na wyjaśnieniach oskarżonego T. Ł. wynika, że pomagając w zbyciu opisanych w przypisanych czynach pojazdów oskarżony robił to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i takową korzyść osiągnął.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną przez obrońcę oskarżonego apelację za niezasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego sąd orzekł w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.